

Cotonou

Een bronzen belletje uit Benin

Het belletje zit altijd in mijn tas als ik weer op weg ben vanuit Amsterdam Oost naar een nieuwe klas. Ik heb het gekocht in de binnenlanden van Benin, een klein land in de oksel van Afrika. Daar liep ik over een grote markt van een klein dorp waar van alles verkocht werd.

Op een lange tafel lagen ze: mooie bronzen beeldjes van dierenkoppen en gebruiksvoorwerpen. Achter de tafel op de markt zat een grote vrouw met een kleurrijke doek om haar hoofd. Toen ze mij met mijn roodverbrande gezicht en blonde haar zag, begon ze breeduit te grijnzen en wreef over haar wangen. Ik lachte terug en ik keek naar het bronzen belletje met het ranke vogelkopje.

De vrouw vroeg wat ik voor werk deed.

“Professeur pour les petits.” Ze duwde me het belletje in de hand en zei dat, als ik het zou laten rinkelen, alle kinderen zouden luisteren: “Er zit magie in, als ze blijven doorpraten, dan komt de geest uit de fles.”

Met de opzienbarende bewerking van brons heeft het land culturele geschiedenis gemaakt. “Benin, daar ligt het, tussen Ghana en Ivoorkust.”

“Wat is de oksel van Afrika, Juf?”

Ik hang de kaart van Afrika op en ga er met mijn rug voor staan, mijn rechterarm een beetje opgetild, gezicht naar de klas.

Met dit verhaal begin ik de dag in een klas die ik niet ken. Een reizende juf zonder klas met een belletje uit Benin.

Ik had drie weken voor een klas gestaan in Weesp. Toen ik thuiskwam na de laatste dag op deze school, werd ik gebeld door de meester van de klas. “De invaljuf is haar belletje vergeten, dat is heel erg! Zij kan niet zonder haar belletje en het belletje niet zonder haar! Het komt uit Benin,” hadden de kinderen hem verteld.